

MARIUS GABRIEL

SECRETUL
FETELOR
DIN POD

Traducere din limba engleză de
Dorina Tătăran

CORINT
FICTION

1

Max fusese rănit a doua oară și tot a doua oară era trimis acasă de pe front.

Prima dată, în 1941, fusese un erou cuceritor. Pe drumul înapoi spre Kallenheim, oamenii îi acordaseră foarte multă atenție. Fetele se înroșiseră în prezența tânărului comandant de tancuri în uniformă neagră, cu brațul într-o față legată de-a curmezișul pieptului, pe care trona Crucea de Fier. Oamenii mai în vârstă fuseseră încântați să-l vadă pe unul dintre luptătorii lor întors de la război. Zâmbiseră, îi oferiseră mâncare, încercaseră să-i facă cinste cu băutură. Îi făcuseră fotografii, îl întrebaseră despre campanie.

Acum, lucrurile stăteau altfel. Era 1944. Fusese decorat cu a doua Cruce de Fier Clasa I. Dar nu existau zâmbete, nu existau oferte de mâncare sau băutură, nici fotografii. Majoritatea celor înghesuți în trenurile întunecate îi evitau privirea, însă nici chipul lui sumbru nu mai invita la abordări. Atitudinea nu-i mai era tinerească și prietenoasă. Dacă civilii se uitau la Max, o făceau oarecum acuzator, de parcă l-ar fi învinovățit pentru lipsurile lor.

Primăvara anului 1944 era una amară. Campania din Rusia se încheiase cu o catastrofă, iar acum, răzbuunătoarea

Armată Roșie a lui Stalin se îndrepta inevitabil spre Germania, dinspre est. Britanicii și americanii aveau să vină în curând dinspre vest. Germania era devastată de uriașe raiduri de bombardamente aeriene. Nu era de mirare că nimeni nu vorbea cu Max.

Îl dorea capul. Șrapnelul rusesc care îi creștase scalpul și îi pătrunsesese în craniu îl lăsase cu migrene și un țuiet persistent în urechi. Uneori, vederea i se încețoșa sau vedea dublu. Petrecuse câteva săptămâni într-un spital militar din Polonia. În cele din urmă, fusese considerat suficient de sănătos pentru a petrece Paștele cu familia și i se acordase un permis de trecere pentru lungul drum de întoarcere acasă. Ghemuit în mantaua grea din piele, a încercat să doarmă în lumina albăstruie slabă a compartimentului, dar zdruncinăturile trenului făceau acest lucru imposibil.

Ca și când lucrurile nu ar fi fost suficient de neplăcute, la Dresda, doi polițiști din Gestapo au dat buzna în compartiment și au cerut să-i vadă actele. Îngrijiți și bine hrăniți, ca toți cei de felul lor, l-au interogat de parcă era dezertor – el, care luptase pe Frontul de Est, în timp ce ei se îndopau cu bere și cârnați, cu picioarele pe birouri. Aproape că s-a așteptat să-i ceară să-și desfacă bandajul care încă îi acoperea capul și să-și arate rana. S-au oprit la timp și au plecat cu un aer disprețuitor. Probabil că așa îi tratau pe toți militarii răniți.

La Meissen, aproape că a leșinat în timp ce s-a chinuit să străbată culoarul până la toaletă. Nimeni nu l-a ajutat. Probabil au crezut că era beat. În cele din urmă, epuizarea i-a oprit creierul și a reușit să adoarmă cinci minute, timp în care a fost transportat instantaneu înapoi pe front, în zăpadă, noroi și sânge. S-a trezit strigând. Sau poate că strigătele fuseseră doar în mintea lui.

La Düren era capăt de linie. Și-a luat ranița și echipamentul și a coborât din tren. Pe peron, un incident: doi naziști din SS reținuseră un pasager și îi examinau documentele. Bărbatul, în vârstă și cu părul alb, își declara nevinovăția. Indiferent, unul dintre naziști l-a lovit peste față. Bărbatul a căzut la pământ. La fel de indiferent, celălalt nazist și-a pus cizma pe gâtul victimei, în timp ce îi țineau documentele în lumină. Apoi, l-au ridicat în picioare și au început să-l târască. Era tăcut acum, iar fața îi era o imagine a disperării.

— Un evreu, a zis cu voce tare o femeie în vârstă. Cu cât mai repede vom scăpa de toți, cu atât mai bine.

Max era prea călit de anii de război ca să-i pese prea mult de soarta bătrânului, fiind doar surprins de ideea că mai existau evrei în Germania. Indiferent, și-a croit drum prin mulțime.

În piața pietruită din fața gării, o fanfară militară compusă din bătrâni cânta „Cântecul lui Horst Wessel”¹. Melodia mult prea cunoscută i-a răsunat iritant în urechi. Nu mai suporta zgomote puternice. Un cinel lovit l-a făcut să tresară de parcă s-ar fi tras un foc de armă. Era ora opt dimineața, dar cerul abia se luminase. Orașul medieval era învăluit în ceață.

Nu erau taxiuri pe stradă, așa că s-a îndreptat spre stația de autobuz. Înainte să ajungă la ea însăși, a auzit tropotul unui căluț în spatele lui. O voce a strigat:

— Tinere Max Wolff? Tu ești?

---

¹ Cunoscut și după cuvintele de început, „*Die Fahne hoch*” („Ridicați steagul”), a fost imnul Partidului Nazist din 1930 până în 1945. Din 1933 până în 1945, naziștii au făcut din el imnul conațional al Germaniei, împreună cu prima strofă din „*Deutschlandlied*”. De la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, „*Horst Wessel Lied*” a fost interzis în Germania și Austria (n. tr.).

Max s-a întors. Mogâldeața care ținea frâiele era înfășurată în zdrențe, dar Max l-a recunoscut pe Heinz Jockel, cărbunarul din Kallenheim, care fusese bătrân încă de când era el copil.

— Da, eu sunt.

— Mă duc la Kallenheim. Urcă.

Jockel era un bătrân vorbăreț și cam răutăcios, iar căruța lui era înnegrită de praf, dar era un frig năprasnic și așa ar fi fost mai rapid decât să meargă pe jos. Max s-a urcat pe scaunul de lângă el, aruncându-și ranița în spate.

— Ei bine, Jockel, a zis el, probabil că ai o sută de ani.

— Optzeci și șapte, a răspuns Jockel, cu zâmbetul fără dinți al unei țestoase. Dar întotdeauna ajung acolo unde vreau să ajung.

Cu o zvâcnire, căruța a pornit. Max a rămas tăcut, privind în față, dar bătrânul îl scruta cu atenție.

— Deci, te-au făcut *Leutnant*?

— Da, a zis scurt.

Jockel a scos un mormăit.

— Și acum ești acasă de Paște?

— După cum vezi.

— Mama ta știe că vii?

— Nu.

— Te-ai gândit să-i faci o surpriză, nu? Cu un bandaj pe capul tău mare?

Max începea deja să se simtă rău, de la legănatul căruței și de la mirosul urât al calului.

— M-am răzgândit. Lasă-mă jos. O să merg pe jos restul drumului.

Jockel și-a aprins un muc de țigară.

— Niciodată nu ți-au plăcut întrebările, nu-i așa? Nici când erai copil. Dacă cineva îți vorbea, mârâiai ca un câine care vrea să muște. Erai prea ocupat să încerci să fii un mic Hitler. Alergând pe urmele lui Maus Bauer și ale celorlalți. Te-au transformat într-un nazist bun, nu-i așa?

Bătrânul a chicotit batjocoritor și a tras un fum din țigară.

— Abia ai așteptat să ajungi pe culmile gloriei, nu-i așa, și să te alegi cu capul spart.

— M-am dus să-mi fac datoria față de patrie.

— Patria, a zis Jockel în derâdere. Tatăl tău a încercat să facă o țară mai bună decât Hitler. Și uite ce i-au făcut.

— Să te ia naiba.

— I-ar fi fost rușine cu tine.

Asta era prea mult.

— Taci din gură, bătrân prost, a izbucnit Max.

Dar Jockel era incapabil să tacă. A chicotit tot drumul până la Kallenheim, plângându-se de raționalizare, de pe-nele de curent, de naziști, de raidurile aeriene. Max privea fix spre peisajul din Westfalia, atât de frumos și de luxuriant vara, acum, mohorât și cețos. Linia pădurii Hürtgen se întindea spre vest, seculară și întunecată. Pe șosea era trafic militar, camioane pline cu soldați, plus vehicule blindate. Soldații din spatele camioanelor păreau absurd de tineri, cu căștile prea mari, cu fețele delicate palide de îngrijorare, cu degetele subțiri strânse pe arme.

S-a ivit Kallenheim, cuibărit în valea lui, cu turla bisericii înălțându-se deasupra caselor din lemn, cu acoperișurile din ardezie, un sat pitoresc. Acesta fusese leagănul copilăriei lui Max, până când îl luaseră pe tatăl lui, iar el își pierduse inocența.

Au trecut prin poarta veche a orașului, căruța săltând pe caldarâm. Străzile erau liniștite. Aerul pitoresc era diminuat de semnele războiului. Magazinele erau baricadate cu scânduri, ferestrele aveau obloanele trase. Proclamații militare fuseseră lipite ici-colo pe ziduri, împodobite cu obișnuitele svastici și cu vulturii amenințători.

În piață erau câțiva oameni în vârstă. S-au întors să se uite curioși la Max, în uniformă neagră de tanchist și mantaua uzată. A văzut că ferestrele bisericii catolice din secolul al XIII-lea fuseseră acoperite cu pânze grele, ca și cum ar fi fost un prizonier legat la ochi, așteptând să fie împușcat.

Casa parohială Sfântul Nicolae, în care se născuse Max, se afla la capătul opus al orașului, lângă vechea moară, care era de mult timp în ruină. Era o zonă din Kallenheim care părea abandonată. Jockel a oprit căruța în fața clădirii înalte și înguste din cărămidă și i-a întins o palmă murdară.

— Vrei bani, pentru că ai vorbit de trădare tot drumul din Düren până aici? a întrebat Max sarcastic.

Cu toate acestea, i-a dat bătrânului câteva monede și a coborât din căruță. Își simțea capul de parcă ar fi avut un topor înfipt în el. Jockel îl privea nerăbdător, așteptând să bată la ușă.

— Pleacă de aici, i-a zis Max. Du-te și plânge-te de Führer la Gestapo. Vezi ce o să-ți spună.

— Știu când nu sunt dorit. La revedere.

— *Heil* Hitler.

După ce căruța a dispărut, Max s-a uitat în sus, spre casa veche. S-a gândit când își văzuse tatăl pentru ultima dată. Fusese chiar acolo, în stradă, în timp ce polițiștii îl conduceau spre dubă. Întotdeauna îi păruse că tatăl lui era

terifiant, un zbir intimidant. În ziua aceea, în ochii mari de copil ai lui Max, fusese brusc fragil, neajutorat, cu obișnuitul lui costum negru șifonat, cu chipul lipsit de expresie. Se pierduse printre uniforme militare maro, strivit de mâinile puternice care îl apucaseră de brațe și aproape că îl luaseră pe sus. Se întorsese să se uite la Max peste umăr și strigase: „La revedere, fiule.”

Asta fusese tot. Îl împinseseră în partea din spate a dubei, în timp ce Max rămăsese încremenit, agățat de bicicleta lui. Ușile se trântiseră. Camioneta plecase, lăsând în urmă doar fum negru și uleios.

Era o amintire de care nu va scăpa niciodată. Fusese ziua în care viața lui se spărsese ca un ou, cu toate promisiunile distruse. Își amintea foarte puține lucruri fericite din viața care a urmat după acel moment.

Și-a pus ranița pe umăr și a inspirat adânc. A bătut la ușă. A trecut mult timp până s-a deschis. În pragul ușii s-a ivit Magda, mama lui. Era îmbrăcată tot cu rochia neagră de văduvă, cu părul legat la spate într-un coc, așa cum îl purta de la moartea tatălui său. Primul lui gând surprinzător a fost cât de tânără și de slabă arăta. Când era copil, îi părea bătrână. Acum, că el avea douăzeci și ceva de ani, epuizat de război, iar ea nu avea nici patruzeci și cinci, i se părea aproape o fată.

Fața Magdei s-a albit și a făcut un pas înapoi, de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Max!

— Bună ziua, mamă.

— Ar fi trebuit să mă avertizezi!

— Nu sunt un raid aerian, a zis, zâmbind obosit. Am crezut că surpriza va fi una plăcută.

Ea părea încă înlemnită, cu mâna apăsată pe inimă.

— Ești rănit! Ce ți-au făcut?

— Nu e nimic. O zgârietură. M-au trimis acasă să mă odihnesc.

— Nici măcar nu mi-ai spus!

— N-am vrut să te îngrijorezi.

Cu un efort, a făcut un pas înainte și l-a sărutat formal pe obraji.

— Bine ai venit acasă, Max.

A urmat-o prin familiara cameră din față, până în bucătărie, unde un foc de cărbuni ardea în sobă, luptându-se vitejește să învingă frigul din casă. L-a ajutat să-și dea jos mantaua.

— Vrei cafea? Nu avem decât înlocuitor.

— Orice e bun.

Acum, privind-o mai îndeaproape, a văzut că avea șuvițe cenușii prin părul șaten moale, iar contururile ochilor și bărbiei îi erau umbrite. Mâinile îi erau înroșite de muncă. În tăcere, cu fața gravă, Magda a pus ibricul de cafea pe aragaz și i-a tăiat o felie de pâine neagră și o bucățică de brânză.

— Asta e tot ce avem.

— Am cartelele de rație. Sunt generoși cu ofițerii. O să ne descurcăm.

— Cât stai?

— Mi-au dat două luni. Apoi o să mă reevalueze.

El a întâlnit ochii mari, de un albastru-gri, ai Magdei.

— Nu pari foarte încântată să mă vezi.

Ea a tresărit.

— Nu spune asta.

— Nu ai zâmbit încă.

— Mă bucur să te văd.

Dar ea n-a zâmbit. Își ținea mâna pe gât.

— Pur și simplu, nu eram pregătită. Nu te-am mai văzut de trei ani, Max.

— Ne-au ținut ocupați. Am scris.

— Știu că ai scris și am fost recunoscătoare pentru scrisori.

S-a uitat la bandajul de pe capul lui.

— Bietul meu băiat. Cum s-a întâmplat?

— Tancurile noastre au rămas blocate în noroi. Au reușit să ne decimeze în timp ce încercam să ne eliberăm. Am pierdut trei panzere și treisprezece camarazi. A trebuit să le scriu soțiilor lor. Dumnezeu știe ce am spus în scrisori.

Și-a dus mâna la cap.

— Având fractură de craniu, nu eram foarte coerent. I-am recomandat pentru decorații. Am trecut prin..., și ceva i s-a blocat în gât. Am trecut prin multe împreună.

— Îmi pare foarte rău.

— Sunt bine. Mi-au scos copcile la spital, înainte să mă externeze.

— Puteai să mori. Nu va trebui să te întorci să lupti, nu-i așa?

— O să mă trimită înapoi, mai devreme sau mai târziu.

— Cum îți pot cere asta?

— *Vreau* să lupt. Este datoria mea.

Îi era foame și a început să mănânce pâinea.

— Jockel m-a adus din Düren. E la fel de ursuz ca întotdeauna.

Mama lui a deschis un sertar al bufetului și a scos o pungă mică din pânză. A pus-o în fața lui, cu aerul cuiva care îndeplinește o datorie.

— Aici sunt lucrurile tale.

La început, el n-a recunoscut conținutul. Apoi, și-a amintit. „Bunurile lui de valoare”, păstrate cu grijă de mama lui, de când plecase pe front. Inelul din aur cu sigiliu și ceasul din aur al tatălui său. Le-a împins nerăbdător departe de el.

— Ar fi trebuit să le vinzi.

— Cum aş fi putut? Tatăl tău ți le-a lăsat ție.

— Atunci, donează-le pentru efortul de război.

— N-o să fac asta.

— Știi că n-o să le port niciodată, mamă.

Fața Magdei s-a întristat. A strâns punga și a pus-o deoparte.

— Ești încă atât de înverșunat în privința lui. După atâția ani și după toate prin câte ai trecut în Rusia, am sperat că o să începi să-l înțelegi un pic.

— Înțeleg că ne-a distrus viețile, a zis Max cu mâhnire. Nu-mi cere să-l iert.

— N-o să-ți cer asta, pentru că el n-a făcut niciodată nimic rău, Max. A făcut numai bine în lumea asta.

Max s-a ridicat în picioare.

— Am nevoie de somn.

— Trebuie să-ți arăt ceva, mai întâi.

— Ce anume?

Acum, Magda era mai palidă ca niciodată.

— E mai bine să vezi cu ochii tăi.

L-a condus la etaj. În casă nu se schimbaseră nimic, cu excepția faptului că părea mai mică și mai întunecată decât își amintea. Icoanele de pe pereți erau decolorate, podelele scârțâiau, ca întotdeauna.

Etajul casei era împărțit în patru încăperi mici: două dormitoare, o baie și o mică zonă de relaxare, care era numită birou. Era singura încăpere din vechea casă austeră

care făcea concesie confortului: aici existau fotolii tapițate cu creton și abajururi cu volane. Aici studiasse tatăl lui Max și scrisese dezastruoasele predici în care îl ataca pe Hitler și care aduseseră catastrofa asupra lor. Biroul lui era încă într-un colț, plin de cărți și hârtii. Și în sobă ardea focul și se simțea un miros slab și dulce de flori.

— Trebuie să încerci să înțelegi, i-a zis mama lui.

— Să înțeleg? Ce să înțeleg?

Magda a tras un scaun dinspre perete și a bătut în lambriurile din spate. Max a privit-o nedumerit. Apoi, după câteva clipe, a auzit sunetul înăbușit al scării de la pod, care era coborâtă. O mână palidă a împins lambriurile din interior, iar două femei tinere au ieșit cu precauție din firida întunecată.

Max a rămas stupefiat, uitându-se de la una la alta.

— Cine sunt? a întrebat el.

— Ea este Heidi, a zis mama lui, cu voce nesigură. Iar aceasta este sora ei mai mică, Lola.

Fetele se uitau la Max cu ochi mari și strălucitori, de căprioară speriată.

— Dar... ce caută în casa noastră?

— Sunt sub protecția noastră.

Când și-a dat seama, parcă l-a izbit ceva.

— Sunt evreice?

Mama lui s-a dus să stea lângă fete, care s-au strâns în tăcere lângă ea.

— Da, Max, sunt evreice.

— Probabil că ești nebună! i-a zis Max, uimit de enormitatea a ceea ce conștientiza rapid. Ce-ai făcut?

Femeile se holbau la el, fără să vorbească. Incapabil să-și găsească cuvintele, Max s-a răsucit pe călcâie și s-a întors

jos, în bucătărie. S-a prăbușit la masa veche și uzată și și-a lăsat capul în mâini. Senzații calde și reci îi străbăteau pielea în valuri. S-a gândit la eforturile uriașe pe care le făcuse pentru a scăpa de trădarea tatălui său. Îndurase șicanările, bătăile, insultele, zi de zi, lună de lună, an după an. Bătăile cu pumnii, pe care fusese nevoit să le câștige. Anii din Tineretul Hitlerist, tot efortul fizic posibil ca să fie mai bun decât ceilalți. Anii de armată, eforturile aproape sinucigașe ca să câștige cele două Cruci de Fier. Ca să devină cine era.

Iar acum, *asta*.

După un timp, a auzit-o pe mama lui intrând.

— Sunt din Berlin, a zis ea încet, în spatele lui. Numele lor sunt Adelheid și Heloise Rosenstein, dar ele își spun Heidi și Lola.

— N-a fost de ajuns ce a făcut tata? a zis el cu dinții strânși, ridicând capul. Trebuie să distrugi totul din nou?

— Toți cei din familia lor au dispărut, într-un fel sau altul. Nu au pe nimeni să le protejeze...

— Nu-mi pasă deloc de ele sau de familia lor! Sunt evreice, se ascund ca niște șobolani în casa noastră!

— Max...

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a determinat să faci asta?

— O fac, într-adevăr, în numele lui Dumnezeu, i-a răspuns Magda cu blândețe.

El a explodat.

— Mai scutește-mă cu asta! Mi-a ajuns. Am petrecut zece ani încercând să compensez ce a făcut tata.

Vocea îi tremura.

— Încercând să șterg trădarea.

— Tatăl tău n-a fost trădător.